

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: 2C/15/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6220200821
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Murgaš
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2021:6220200821.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Veľký Krtíš sudcom JUDr. Ľubošom Murgašom v spore žalobkyne P. B., E.. XX. XX. XXXX, J. I. P. C. XXXX/X, XXX XX I. Š., právne zastúpená splnomocneným zástupcom JUDr. Ľubomírom Ivanom, advokátom so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, proti žalovanému Z. B., E.. XX. XX. XXXX, I. X. XXX, XXX XX A. D., zastúpený splnomocneným zástupcom E. B., E.. XX. XX.XXXX, I. X. XXX, XXX XX A. D., o zaplatenie 1.920,- Eur s prísl. takto,

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 19. 05. 2020 žalobkyňa sa domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť jej sumu 1.920,- Eur spolu s prísl. pozostávajúcim zo zákonného úroku z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo žalovanej sumy počnúc od 19.05. 2020 až do zaplatenia a náhrady trov. Žalobu zdôvodnila tým, že počnúc od rozvodu manželstva zasielala na deti E. W. B. B. výživné po znížení v sume 40,- Eur na každé z detí v zmysle rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 16. 12. 2014. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 16. 08. 2019 bola jej vyživovacia povinnosť voči deťom zrušená, nakoľko ukončili povinnú školskú dochádzku, čím pominula zákonná povinnosť uhrádzať výživné. Najneskôr od dňa 30. 10. 2017 po ukončení školskej dochádzky sa jej deti zamestnali, nebola povinná plniť výživné, ktoré napriek tomu žalovanému uhrádzala do 30. 09. 2019 v žalovanej výške. Uvedené výživné si žalovaný bez oprávnenia ponechával, čím sa bezdôvodne obohatil a je povinný jej bezdôvodné obohatenie vydať.

2. Právny zástupca žalobkyne písomným podaním doručeným súdu dňa 31. 07. 2020 zotrval na predmetnej žalobe a doplnil, že žalovaný nebol oprávneným poberateľom výživného od dovŕšenia dospelosti oprávnených osôb na výživné a nárok na výživné zanikol pred vydaním rozhodnutia o doručení vyživovacej povinnosti.

3. Žalovaný sa vyjadril k žalobe v písomnom vyjadrení zo dňa 13. 11. 2020. Uviedol, že starší syn E. kontaktoval žalobkyňu a požiadal ju, aby vyživovaciu povinnosť plnila priamo jemu vzhľadom na dovŕšenie plnoletosti, čo žalobkyňa nerespektovala a zastávala názor, že výživné má posielat' naďalej k rukám otca. Finančné prostriedky, ktoré obdržal z titulu výživného odovzdal synovi E. W. B.. Ďalej uviedol, že vyživovacia povinnosť žalobkyne skončila právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom zo dňa 16. 08. 2019 ku dňu 03. 10. 2019. Žalobkyňa voči predmetnému rozhodnutiu nevyužila prostriedok procesnej obrany, preto navrhol, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

4. Žalobkyňa sa vyjadrila k sporu v replike doručenej dňa 14. 12. 2020. Uviedla, že zo stanoviska žalovaného nevyplýva dôvod, pre ktorý odvodzuje zánik vyživovacej povinnosti od právoplatnosti

rozsudku o zrušení. Zákonná úprava podľa Zákona o rodine v § 62 upravuje, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom trvá do času, kým nie sú schopné sa samé živiť. Vyživované dieťa E. B. bol od skončenia štúdia na strednej škole zamestnaný vo firme Omnis security service Banská Bystrica, s.r.o. a daný pracovný pomer trvá aj ku dňu podania vyjadrenia. Zároveň študuje externou formou štúdia na vysokej škole po svojom vylúčení v r. 2018. Študuje popri práci a má schopnosť sa samostatne živiť. Vyživované dieťa B. B. ukončil stredoškolské štúdium v r. 2016, nepokračoval v štúdiu na vysokej škole a následne sa nezamestnal, ktorá skutočnosť neodôvodňuje ďalej jej povinnosť platiť výživné, keďže nezamestnanosť nie je prekážka v schopnosti samostatne sa živiť. Vzhľadom na to, že žalovaný ani synovia jej uvedené skutočnosti neoznámili, nemala možnosť sa dozvedieť, kedy skutočnosti nastali. Výkon práv a povinností nesmie zasahovať do práv oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Nevrátenie poberaných mesačných splátok po dosiahnutí plnoletosti synov a po zániku vyživovacej povinnosti na strane rodičov je zo strany žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný nepreukázal a netrdil žiadny právny dôvod, ktorý by ho oprávňoval si ponechať prijaté plnenie.

5. Žalovaný na tvrdenia žalobkyne reagoval v duplike doručenej súdu dňa 07. 01. 2021. Zopakoval, že vyživovacia povinnosť žalobkyne voči deťom skončila právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom dňom 03. 10. 2019. Majetkové a pracovné pomery synov žalobkyne, rovnako predpoklady štúdia na vysokej škole podrobne skúmal Okresný súd v Žiari nad Hronom v súdnom konaní sp. zn. 7Pc/8/2019, preto tvrdenia žalobkyne nemajú reálny základ. Žalobkyňa plnila svoju vyživovaciu povinnosť na základe právoplatného rozsudku súdu.

6. Súd predmetný spor pojednal na pojednávaní dňa 23. 02. 2021.

7. Právny zástupca žalobkyne uviedol, že žalovaný nemal právo si ponechať finančné sumy plnené ako splátky výživného, keďže nebol oprávneným príjemcom a tiež z dôvodu, že platby nemuseli byť plnené, nakoľko synovia žalobkyne v uvedenom čase nemali nárok na výživné, nakoľko boli schopní samostatne sa živiť. Okresný súd v Žiari nad Hronom rozhodol v rozpore so Zákonom o rodine pokiaľ ustanovil, že vyživovacia povinnosť sa zrušuje momentom právoplatnosti rozsudku, nakoľko zákon stanovuje jednoznačne, kedy vyživovacia povinnosť zanikne. Je tým daná disproporcia s princípom právnej istoty, aby osoba povinná plniť výživné čakala na vydanie rozhodnutia súdu, ktoré je podmienené podaním návrhu na zrušenie vyživovacej povinnosti. Súd nemal prihliadnuť na rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom. V danom prípade žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne, pretože žalovaný bol platobným miestom do momentu, kedy oprávnené osoby na výživné sa stali plnoletými.

8. Splnomocnený zástupca žalovanej na pojednávaní dňa 23. 02. 2021 uviedol, že finančné prostriedky poukazované žalobkyňou k rukám žalovaného boli žalovaným odstúpené jemu a synovi žalobkyne B. B..

9. Súd vykonal dokazovanie listinami a oboznámil sa s: poštovým poukazom na úhradu - podací lístok č.l. 3 - 4, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 13CoP/87/2014-66 zo dňa 16.12.2014 č.l. 5-7, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, č.k. 7Pc/8/2019-29 z 16.08.2019 č.l. 8-10, poštový poukaz na úhradu - podací lístok č.l. 11, doložka právoplatnosti a vykonateľnosti k rozsudku OS Žiar nad Hronom sp. zn. 7Pc/8/2019 č.l. 35, doložka právoplatnosti a vykonateľnosti k rozsudku KS Banská Bystrica č.l. 36-38.

10. Na základe vykonaných dôkazov súd v predmetnej veci zistil nasledovný skutkový stav:

Žalobkyňa je matkou E. B., E.. XX. XX. XXXX W. B. B., E.. XX. XX. XXXX, pričom žalovaný je ich otcom. Vyživovacia povinnosť matky k jej synom bola určená rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš č.k. 7P/145/2012-49 zo dňa 29. 10. 2012 tým, že súd uložil žalobkyňi prispievať na výživu mal. E. W. B. výživným v sume 50,- Eur mesačne počnúc od 01. 07. 2014 na každé z detí, pričom súd určil splatnosť výživného k rukám otca, v tom čase maloletých detí, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

11. Následne bola otázka vyživovacej povinnosti žalobkyne riešená rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 13CoP/87/2014-66 zo dňa 16. 12. 2014, ktorým súd zmenil predchádzajúce rozhodnutie Okresného súdu Veľký Krtíš na výživnom a žalobkyňi uložil povinnosť prispievať na maloleté deti E. W. B. B. sumou výživného vo výške 40,- Eur mesačne na každé z detí počnúc od 01. 07. 2014 k rukám otca maloletých detí vždy do 15. dňa v mesiaci vopred.

12. Následne žalobkyňa plnila vyživovaciu povinnosť a uskutočnila mesačné úhrady výživného v čase od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019 spolu vo výške 1.920,- Eur, ktoré zasielala poštovým poukazom na adresu žalovaného.

13. Z rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č.k. 7Pc/8/2019-29 zo dňa 16. 08. 2019, ktorý sa stal právoplatný a vykonateľný dňa 03. 10. 2019 súd mal preukázané, že k zrušeniu vyživovacej povinnosti žalobkyne voči jej synom E. W. B. B., ktorú plnila v zmysle rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 7P/110/2014 zo dňa 22. 09. 2014 vo výške 40,- Eur mesačne na každé z detí došlo počnúc od právoplatnosti rozsudku tohto súdu. Súd z odôvodnenia tohto rozhodnutia vo vzťahu k synovi žalobkyne E. B. mal preukázané, že po ukončení strednej školy bol študentom externého štúdia na Právnickej fakulte UMB v Banskej Bystrici a následne došlo k ukončeniu štúdia rozhodnutím fakulty po vylúčení zo štúdia. Podľa pracovnej zmluvy od 08. 11. 2017 vykonával pracovnú činnosť, pre spoločnosť Omnis Detective Service, s.r.o. a v roku 2019 bol prijatý do prvého ročníka Právnickej fakulty UK formou externého štúdia. Vo vzťahu k synovi žalobkyne B. B. súd mal z odôvodnenia tohto rozsudku potvrdené, že ukončením stredoškolského štúdia počnúc od 01.07.2016 vykonával pracovnú činnosť vo firme Kaufland Slovenská republika, v.o.s., TechnoGym, E.E., s.r.o. a vo firme Omnis Detective Service, s.r.o., ktorý pracovný pomer trvá.

14. Podľa § 451 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“); kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

15. Podľa § 451 ods. 2 OZ; bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

16. Podľa § 456 OZ; predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

17. Podľa § 62 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“); plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

18. Súd citované ustanovenia zákona aplikoval na zistený skutkový stav veci a dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná.

19. Podstata zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie spočíva v tom, že toho, kto poruší povinnosť neobohacovať sa na úkor iného, stíha nepriaznivý právny následok v podobe sankcie spočívajúcej v povinnosti bezdôvodné obohatenie vydať.

20. Na vznik osobitného záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných predpokladov, ktoré musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané.

21. Prvoradým zákonným predpokladom je objektívny, faktický stav vzniku majetkovej výhody, či prospechu, ktorý je vyjadriteľný všeobecným peňažným ekvivalentom. Pojmovým znakom uvedeného faktického stavu je absencia relevantného právneho dôvodu vzniku tohto obohatenia, ktoré musí ísť „na úkor“ iného subjektu práva. Majetkový prírastok jedného subjektu sa musí v určitej peniazmi vyjadriteľnej miere prejavíť v majetkovej sfére iného subjektu, preto musí existovať určitá kauzálna väzba medzi obohatením jedného subjektu (majetkový prospech) a úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného subjektu. Osobitným negatívnym predpokladom vzniku záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia je absencia osobitného právneho režimu s právom aplikačnej prednosti.

22. Súd vychádzajúc z uvedeného zisťoval, či boli splnené označené zákonné predpoklady vzniku právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia.

23. Žalobkyňa v zmysle označeného právneho vzťahu zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie v žalobe tvrdila, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, pretože bez právneho dôvodu prijal plnenie a ponechal si sumy, ktoré uhradila titulom výživného, k čomu však nemala žiadny právny dôvod,

pretože po dosiahnutí plnoletosti syna E. W. B. B. jej vyživovacia povinnosť zanikla a žalovaný nebol oprávneným príjemcom týchto plnení a napriek tomu si výživné ponechal. Plnenia, ktoré poukazovala od 30. 10. 2017 si žalovaný nebol oprávnený ponechať a predstavujú bezdôvodné obohatenie.

24. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd mal preukázané, že vyživovacia povinnosť žalobkyne voči deťom bola upravená rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 13CoP/87/2014-66 zo dňa 16. 12. 2014, ktorým žalobkyňa bola zaviazaná platiť výživné vo výške 40 EUR mesačne počnúc od 01. 07. 2014 na každé z detí (v čase rozhodnutia maloletých) E. W. B. B.. Z rozhodnutia ďalej vyplýva, že výživné bolo splatné k rukám otca maloletých detí vždy do 15. zo dňa v mesiaci vopred. Rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 15. 01. 2015. Počnúc od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019 žalovaná poukázala k rukám žalovaného úhrady výživného vo výške spolu 1.920 EUR (podací lístok na č.l. 3-4). Prijatím uvedených plnení žalovaný nenadobudol majetkovú výhodu na úkor žalobkyne, ani nenastal protiprávny stav ako tvrdila žalobkyňa. Podľa zákona o rodine sa výživné platí do rúk rodiča, ktorému bolo mal. dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Uvedené vyplýva z toho, že rodičia, ktorému maloleté dieťa bolo zverené do osobnej starostlivosti mal. dieťa zastupuje a spravuje jeho majetok do nadobudnutia plnoletosti dieťaťa. Momentom, kedy dieťa nadobudne plnoletosť, stáva sa plne spôsobilým subjektom na nakladanie so svojím majetkom a zákonné zastúpenie oprávneného rodiča uvedeným okamihom zaniká. Nadobudnutím plnoletosti dieťaťa povinný rodič by mal prispievať na výživu dieťaťa už k rukám plnoletého dieťaťa. Keďže k zániku zastúpenia dieťaťa oprávneným rodičom dochádza priamo zo zákona, nevyžaduje sa zmena súdneho rozhodnutia vo vzťahu k osobe, ku ktorej rukám sa výživné malo pôvodne plniť (platobné miesto). V predmetnej veci syn žalobkyne E. B. nadobudol plnoletosť dňa XX.XX. XXXX a B. B. sa stal plnoletým dňa XX. XX. XXXX. Dovŕšením plnoletosti sa osoby oprávnené na výživné stali plne spôsobilé na právne úkony. Uvedená skutočnosť zahŕňa aj oprávnenie v plnom rozsahu nakladať so svojím majetkom. Zároveň uvedeným okamihom zaniklo zákonné zastúpenie oprávneného rodiča - otca maloletých detí, ktorému boli deti do nadobudnutia plnoletosti zverené do starostlivosti. Žalobkyňa od dňa 14. 05. 2015 preto nesprávne zasielala výživné k rukám žalovaného. V súdnom konaní nepoprela, že bola oprávnenou osobou na výživné (E. B.) upozornená na skutočnosť, že došlo k zmene platobného miesta, pretože došlo k dosiahnutiu plnoletosti. Súčasne nepreukázala prvoradú podmienku vzniku právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia spočívajúcu v tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia žalovaným. Z dôkazov vyplýva, že žalobkyňa v prospech žalovaného uskutočnila zmienené finančné úhrady v sume 1.920 EUR v časovom období od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019, ale žiadnym dôkazom nepreukázala, že týmto by na strane žalovaného vznikla majetková výhoda na úkor žalobkyne. Nepredložila v tomto smere žiadny dôkaz k svojmu tvrdeniu, že žalovaný si finančné prostriedky neoprávnene ponechal. Zároveň nepoprela tvrdenie, že žalovaný čiastku odovzdal osobám oprávneným na výživné. Obranu žalovaného však potvrdil E. B. na pojednávaní dňa 23. 02. 2021 a jednoznačne uviedol, že finančné prostriedky na výživné mu boli aj jeho bratovi (B. B.) žalovaným riadne postúpené. Na uvedenom základe možno konštatovať, že nebol preukázaný faktický stav majetkovej výhody na strane žalovaného, ktorý by vznikol na úkor žalobkyne.

25. Žalobkyňa nadväzne nespĺnila ani ďalšiu zákonnú podmienku nutnú pre vznik právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia. Nepreukázala, že absentuje relevantný právny dôvod na plnenie, ktoré zaslala žalovanému v čase od 30. 10. 2017 do 30. 09. 2019. Naopak možno konštatovať, že žalobkyňa plnila z konkrétneho právneho dôvodu - titulom zákonnej vyživovacej povinnosti rodiča k deťom. V tejto súvislosti súd poukazuje, že plnenie daného druhu vyživovacej povinnosti v zmysle zákona o rodine trvá, kým dieťa nie je schopné samé sa živiť. Kedy nastane uvedený stav závisí od okolností konkrétneho prípadu. Avšak len skutočnosť, že dieťa nadobudlo pracovnú spôsobilosť, ešte nemá vplyv na plnenie vyživovacej povinnosti. Zákon uprednostňuje záujem oprávneného, preto v prípade, ak sa dieťa rozhodne pokračovať v ďalšom vzdelávaní, hoci už ukončilo prípravu na konkrétne povolanie, povinnosť rodičov vyživovať dieťa nezaniká. V súhrne je možné konštatovať, že dieťa je schopné samo sa živiť, ak je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby. Môže sa stať, že táto okolnosť nenastane nikdy (napr. invalidita dieťaťa). Zákon o rodine v dikcii ust. § 62 ods. 1 hovorí „o plnení vyživovacej povinnosti“ ako o zákonnej povinnosti rodičov, preto vždy je potrebné pri jej zániku iným spôsobom ako smrťou oprávneného alebo povinného obrátiť sa na súd s návrhom na jej zrušenie. Uvedené platí, ak bola vyživovacia povinnosť určená súdnym rozhodnutím a nastal právny stav, keď je dieťa schopné sa samo živiť. Z tohto dôvodu súd zastáva názor, že samotným naplnením tejto skutočnosti právna povinnosť určená rozhodnutím súdu nemohla zaniknúť. Je nesprávny názor žalobkyne, že žalovaný sa neoprávnene obohatil na jej úkor, pretože povinnosť žalobkyne platiť výživné zanikla už pred vydaním rozhodnutia o zrušení vyživovaciej povinnosti žalobkyne súdom. Naopak z rozsudku Okresného

súdu v Žiari nad Hronom v konaní sp. zn. 7Pc//8/2019 zo dňa 16.08. 2019 súd mal preukázané, že povinnosť žalobkyne voči deťom E. W. B. B. (plnoletým v čase vyhlásenia rozhodnutia) plniť vyživovaciu povinnosť určenú naposledy rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš, č. k. 7P/110/2014-66 zo dňa 22. 12. 2014 vo výške 40 EUR na každé z detí, bola zrušená počnúc od právoplatnosti rozsudku súdu, t. j. od 03. 10. 2019. Žalobkyňa aj po dátume 30. 10. 2017 bola povinná platiť výživne až do momentu právoplatného zrušenia rozhodnutím súdu, t. j. do 03. 10. 2019. Plnenie, ktoré nesprávne bolo poukazované žalovanému a následne odovzdané oprávneným osobám na výživné predstavuje plnenie, ktoré sa opiera o konkrétny právny základ.

26. Zákonná úprava vyjadrená v zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine umožňovala, aby súd v zmysle § 62 ods. 1 v spojení s § 231 Civilného sporového poriadku alternatívnou ku dňu právoplatnosti rozsudku rozhodol o zrušení vyživovacej povinnosti, odhladnuc od toho, že zániku odkázanosti detí žalobkyne predchádzala právoplatnosť rozsudku. Súd mal možnosť podľa aktuálneho právneho stavu rozhodnúť, že povinnosť žalobkyne platiť výživné sa zrušuje s ohľadom na konkrétne a preukázané zákonné dôvody, ktoré boli špecifikované aj v dôvodoch vyššie označeného rozhodnutia súdu (voči ktorému žalobkyňa nepodala opravný prostriedok), najmä zohľadniac stav, že oprávnená osoba na výživné pokračovala vo vzdelávaní a príprave na budúce povolanie a vzhľadom na posledné majetkové pomery výživným oprávnených osôb.

27. Na základe uvedeného potom nemožno súhlasiť, že situácia, ktorá nastala by spochybňovala právnu istotu žalobkyne so zreteľom na nemožnosť určiť striktné moment, kedy došlo k zániku zákonnej vyživovacej povinnosti podľa zák. § 62 ods. 1 zákona. V prejednávanej veci zákonné pravidlá, za ktorých žalobkyňa mala povinnosť plniť svoju vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom E. W. B. B. explicitne boli určené súdnym rozhodnutím, ktoré vyplynulo z výsledkov súdneho konania a vykonaného dokazovania vo veci Okresného súdu Veľký Krtíš, sp. zn. 7P/110/2014. Uvedené predstavuje diametrálne odlišnú situáciu, od toho stavu, kedy realizácia vyživovacej povinnosti rodičov nie je predmetom meritórnej úpravy vyjadrenej obsahom súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené v predmetnej veci platí, že pokiaľ vyživovacia povinnosť bola určená súdnym rozhodnutím a nastal stav, kedy dieťa nadobudlo schopnosť sa samostatne živiť, len naplnením tejto okolnosti povinnosť plniť vyživovaciu povinnosť určenú rozsudkom súdu nezanikla, ale trvala do okamihu, kedy sa rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom, č. k. 7Pc/8/2019-29 zo dňa 10. 08. 2019 stal právne záväzným (právoplatným).

28. Keďže žalobkyňa nepreukázala podmienky právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia a nepreukázala, že žalovaný na jej úkor získal majetkový prospech, čím došlo k zmenšeniu jej majetku, absentuje jej vecná legitímácia podľa § 456 OZ, preto potom súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

29. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP, pretože súd žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovaný má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku. Odvolanie sa podáva na Okresný súd vo Veľkom Krtíši písomne v 3 vyhotoveniach a rozhoduje o ňom Krajský súd v Banskej Bystrici. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).